

omhyggelig Drøftelse og altsidig Overveielse af denne ingenlunde vigtige Sag, og vel tør det vistnok anses for givet, at naar der i sin Tid til hderligere Behandling af Sagen maatte blive nedsat et Udvalg, vil dette kunne faae sig de ommeldte Erklæringer meddeelte, men det vilde dog, troer jeg, have været heldigere, om der var givet alle Thingets Medlemmer en lei Afgang til at blive bekendte med disse Erklæringer, faa meget mere som dette Udvalgt for en stor Deel bevæger sig paa et Gebeet, der maa antages at være flere af de ærede Medlemmer noget fremmed. Det kunde vel ogsaa være saa, at mange af de ærede Medlemmer kunde have ønsket, forinden denne Sag kom til Behandling og inden de indløde sig paa at tale om den, at have havt Reilighed til at gjøre sig bekendte med disse Erklæringer; jeg har selv temmelig nøie Kjendskab til een af disse Erklæringer, men det vilde have været mig kjær, om jeg kunde have havt Reilighed til, før jeg tog Ordet, iasten, at blive bekendt med de andre. Dersom de havde medfulgt Sagen, troer jeg ogsaa, at Discussionen kunde være bleven endeel forkortet, idet man da ved given Reilighed kunde have henvilst til dem, hvor man nu bliver nødsaget til at udtale sig vidtløftigere mundtlig. Naar det forresten hedder i Motiverne, at det foreliggende Lovudkast, i alt væsentligt, er af samme Indhold som det tidligere, og naar det, som det fremgaaer af Ytringer i Motiverne, forholder sig saa, at de nævnte Autoriteter have afgivet Erklæringer, der mere eller mindre have udtalt sig imod det tidligere Lovarbejde, forekommer det mig ogsaa, at det vilde have været en simpel Opmærksomhed imod Landets høieste Ret osv., om man havde ladet deres Anskuelse selv træde frem ved Siden af den Anskuelse, Ministeriet har udviklet i sit Lovudkast og sine Motiver. Jeg skal hermed forlade dette Thema og gaae over til Sagen selv.

Det første Spørgsmaal bliver da det, om der er Trang til Oprettelsen af en særegen Sø- og Handelsret i Kjøbenhavn eller om Oprettelsen af denne særegne Ret, maa anses hensigtsmæssig og nyttig. Det synes, som om man fra Justitsministeriets Side har betragtet Besvarelsen af dette Spørgsmaal, som ikke

tvivlsom; jeg for mit Vedkommende har imidlertid hidtil dog ikke kunnet vinde nogen aldeles bestemt Overbeviisning om, at der skulde være egentlig Trang til en saadan ny Ret. Til Forsvar for Oprettelsen af en saadan Ret anfører man, at en Domstol, der væsentlig bestaaer af Mænd, som ved umiddelbar Anskuelse ere fortrolige med Handelsforretningernes Natur, og som have Kjendskab til de i Handelsverdenen herskende Retssanskuelser og de der udviklede Retssætninger, vilde være bedst skikede til at paadømme Handelsager; ligesom der ogsaa henvises til, at i de fleste europæiske Lande er der oprettet eller staaer man i Begreb med at oprette saadanne Handelsretter. Hvad nu det første Punkt angaaer, da har man hidtil havt andre Maader at skaffe den særlige Indsigt tilstede, som man mener der savnes i en almindelig Ret, og forsaavidt man ikke vil ansee denne Udvei for tilstrækkelig, kunde man jo, saaledes som det i sin Tid i Nøskilde Stænderforsamling blev foreslaaet, gaae den Vej, at lade handelskyndige Mænd tiltræde Retten for at dømme med i flige Sager. Men det forekommer mig overhovedet, at man tillægger dette Hensyn, denne formeentlige Nødvendighed af en særegen Indsigt i Handelsforholdene hos den Ret, der skal bedømme Handelsager, altfor megen Vægt. Det er ganske vist, og jeg troer at kunne tale af Erfaring, at der mellem Aar og Dag ingenlunde er noget stort Antal Handelsager i den Forstand, at deres rettlige Paadømmelse skulde kræve særegen Indsigt i Handelsforhold. Jeg tør paastaae, at det snarere er under end over 10 af deslige Sager, der ere forekomne om Aaret. Antallet af Sagerne har altsaa ikke været meget stort. Det er muligt, at der vil komme flere Handelsager, naar en særegen Handelsret bliver oprettet; skulde det imidlertid blive Følgen, at man forøgede Processernes Antal, kunde det maaskee være tvivlsomt, om det var Noget, der talte til Anbefaling for en saadan ny Institution. Hvad det andet Moment angaaer, nemlig Hensyn til Udlandet, da kan jeg ikke andet end henvise til, hvad der ofte er gjort gjældende i denne Sag, og som jeg troer kan gøres gjældende i dette Tilfælde med god Føie, at man skal være